

HVER FREDAG

MUSIKK-EEK

ALBUM: INDIEPOP

Martin Hagfors

«I Like You»
(Smallstrøm/VME)
Takk, du er ikke så verst du heller.

Hagfors har bidratt i så mange band-inkarnasjoner og konstellasjoner at det er lett å miste oversikten. 51-åringens andre album som bare seg selv har noe av den universale her-er-så-for-underlig-surrealismen som enkelte britiske folkartister får over seg, samtidig som den musikalsk både er lett-sindig spretten og harmonisk after-surfete.

Det er snålt og franskelektronisk godknirkete, tidløst moderne og glidende i alle sine fasetter. Gledelig og søtt, og gjennomgående vennlig. Som stemningskaper er Hagfors helt fantastisk – selv om han tidvis går seg litt bort i egne krumspring og finurligheter.

BESTE LÅT: «A Voice Dipped in Honey»

TOR MARTIN BØE

EP: INDIEPOP

I Was A King

«Twilight Anniversaries»
(Hype City)

Pur popgodhet.

Den norske indie-«supergruppen» IWAKs fullengdere er sjelden over halvtimen, så denne 14 minutter lange EPen må sies å være en betydelig innsprøyting fra den kanten. Den er også en oppreisning etter den vel kaotiske, psykedeliske «Old Friends» (2010). De tre innledende sangene er varmhjertet jingelangel-lysterapi på sitt anselig deiligste, i rett nedadstigende ledd fra The Byrds, Big Star og Teenage Fanclub. De to avsluttende er dunklere (ragarock-aktige «Scarlet Band» epper ut i mørk melotron), men ikke stort svakere.

Den britiske hedersekstrikere Robyn Hitchcock bidrar på gitar, og er delansvarlig for det koselig vimsete omslaget.

BESTE LÅT: «Ferries»

MORTEN STÅLE NILSEN

ALBUM: PROGROCK

White Willow

«Terminal Twilight»
(Terma Records)

Velkommen til syttitallet i 2011.

Norges best bevarte prog-hemmelighet er tilbake etter fem år i stillhet med et overveldende variert, tematisk apokalyptisk og melankoliddryppende album.

Jeg mistenker fremdeles bandsjef Jacob Lupo-Holm for å ha 1979-solo-debuten til Tony Banks (Genesis), «A Curious Feeling», i platehylla hjemme, for lyd bildet oversvømmes av varme, analoge synth'er som i god progradisjon stjeler mye – tidvis for mye – av oppmerksomheten fra vokalen. Som denne gang tilhører Sylvia Skjeltestad, identisk med Sylvia Erichsen som altså gir sin gjenninn-treden i White Willow.

Flere enkeltpartier her er slående vakre, helheten noe vag på grunn av platens voldsomme og tross alt imponerende spenn.

BESTE LÅT: «Floor 67»

STEIN ØSTBØ

NEDTUR: Navigators gikk i fjor til annenplass på VG-lista med sitt debutalbum. VGs anmelder er ikke imponert over oppfølgeren. Bandet, fra venstre: Johan Edvardsson (trommer), Magnus Abelsen (gitar/vokal), Svenn Poppe (tangenter), Trond Andreassen (vokal), Christoffer Schou (gitar), Espen Holtan (bass).

Foto: SONY

Nær forlis i kjent farvann

Navigators kan sin rockhistorie. Men de vet ikke helt hva de skal gjøre med den.

ALBUM: ROCK
Navigators

«Second Nature»
(Sony)

Grunnprinsippet i navigasjon er å benytte kjente landemerker som hjelpemidler for å finne frem. Navigators bruker ikke bare landemerkene som hjelpemidler. De bruker dem som direkte markører, og inkorporerer disse i musikken slik at det er umulig å si når markørene slutter og de selv begynner.

Visste du at: Trond Andreassen tok fagbrev som kokk, siden han følte seg lei av musikk etter at hans forrige band Richochets ble lagt ned.

Hør også: Southside Johnny And The Asbury Jukes – «Hearts Of Stone» (1978). Også kjent som det beste albumet Bruce Springsteen aldri ga ut, selv om han skrev to av låtene.

alene. Til det er han for lite variert.

Derfor er oppfølgeren, bare 18 måneder etter debut, hovedsakelig skrudd sammen av klonet sjeelig bluesrock, der man åpenbart vet hva som er riktig ved alt fra The Doors til nevnte Springsteen, men ikke greier å gi det noe som oppleves som nytt og ektefølt.

Og det er allerede for mange slike band i verden. Du kan meget vel ha tjue album som høres ut som «Second Nature» allerede. Og da er spørsmålet: Trenger du virkelig flere? Jeg tror både du og jeg vet svaret.

BESTE LÅT: «All The Time In The World»

TOR MARTIN BØE

ALBUM: POP

Ed Sheeran

«+»
(Warner)
Nok en dolling.

En driftig fyr som har gått ut hauger av EP-er siden han var 14 og har spilt over 300 konserter på ett år. Han tilhører også det fryktede artistsegmentet «irsk singer/songwriter», og har i hvert fall laget undertegnede med singelen «The A Team», som i uutholdelig svulstige vendinger prøver å være følsom overfor prostituerte.

Debutplaten er heldigvis ikke like støtende, problemet er nesten det motsatte – dette er så trygt og kjedelig at det er vanskelig å føle noe særlig i det hele tatt. Sheeran føyer seg tannløst inn i rekken som fra før teller folk som James Morrison og Damien Rice, med tekster som vekslers fra dårlig humor («You Need Me, I Don't Need You») til genuint bevægende («Small Bump»). Selv blir jeg provosert av 20-åringers som ikke greier å låte friskere enn dette.

BESTE LÅT: «Kiss Me»

THOMAS TALSETH

ALBUM: ORKESTERPOP

Peter Gabriel

«New Blood»
(Real World/EMI)

Så nært, men dog så fjernt.

Unner Peter Gabriel alt godt. Han har stort mot og et stort hjerte. Men han virker fortaapt nå om dagen. Nevrosene som ga brensel til den søkende kreativiteten hans har utviklet seg til noe som kan være permanent melankoli.

Her synger han sine egne gamle sanger, hovedsakelig mindre kjent albummateriale, akkompagnert av et svært orkester under ledelse av Ben Foster, i arrangementer av John Metcalfe. Som på «Scratch My Back» (2010), hvor han tolket andre låtskrivere, er det ingen rockinstrumenter å høre. Kall meg gammeldags, men jeg savner dem.

Vakkert og verdig. Men også som å vandre tyst rundt i et Peter Gabriel-museum.

BESTE LÅT: «San Jacinto»

MORTEN STÅLE NILSEN

ALBUM: INDIEPOP

Loney Dear

«Hall Music»
(Dear John/Tuba)

Bernhoft for deg som liker Bon Iver.

Svenske Emil «Loney Dear» Svanången gjør umuligheter ved hjelp av gitar og loopstation (fotstyrt opp-taksmaskin). Ja, litt som Bernhoft. Men i stedet for hvitvasket funk baker Svanången grandios pop der Phil Spector-tekstur og -klangbunn veier tyngre enn melodi. Tidligere har han hatt en behagende, men nedadgående kurve utover albumene – nå åpner han lunt forsiktig og avslutter rytmisk og utagerende radiovennlig.

Tekst fra årets svenske litteraturpriser og et komma mindre i bandnavnet peker mot akademisk innovendthet, men i praksis er albumet både åpent og omfavnende inkluderende.

BESTE LÅT: «Young Hearts»

TOR MARTIN BØE

MUSIKK MIKS

EP: Dråpe – «Dråpe»

Storslaget, lettfotet og tyngende på samme tid. Perfekt shoe-gaze, eller hva man nå skal kalle det.

EP: James Blake – «Enough Thunder»

Durende lavmælt, med Bon Iver-duett og en skjør Joni Mitchell-cover. Perfekt dubstep, eller hva man nå skal kalle det.

EP: Jens Lekman – «An Argument With Myself»

Vittig, dobbeltbunnet og detaljperfeksjonistisk. Perfekt pop, eller hva man nå skal kalle det.